

YERYÜZÜ SOFRALARINDA...

Taksim Direnişisi, bize iftarlarda “Yeryüzü Sofraları” kurmayı da öğretti. Ramazanın ilk günü akşamı İstiklal Caddesi’nde boydan boya kurulan bu sofraya, kentlerin başka caddelerine ve parklarına yayıldı. Diğer bütün derslerini bir yana bıraksak bile Haziran Direnişisi’nin ilham ettiği bu yeni anlayış paha biçilmez değerdedir. Bunun için 90 yıl geç kalınmış da olsa zararın neresinden dönülse kârdır...

Yeryüzü sofraları, laik aydınlarla düzene karşı dindarların buluşma yeridir. Bu nedenle iktidar çevreleri için büyük bir tehlike çanıdır. Bundan ötürü olacak, İstanbul halkı yeryüzü sofralarında buluşmasın diye daha sonraki gün İstiklal Caddesi’nde yer sofrası kurulacak caddeye tomalar yerleştirilmiştir. Ancak bu hareket bütün yurda yayılma istidadındadır. Ben de Ankara Güven Park girişinde düzenlenen böyle bir sofraya iki kez katıldım. Herkes gibi gazete serilmiş betonun üzerine bağdaş kurdum. Evlerden getirilen veya marketten satın aldığımız yiyecekleri kardeşçe bölüşerek ezanı bekleyip akşam yemeğimizi yedik. 70 yıllık ömrümde ben böyle bir durumu riyamda bile göremezdim. Çünkü rüyalar sonuçta gerçek hayatın birer gölgesidirler.

Bir araştırma yapma imkânım olmadı ama benim katıldığım sofradakilerin büyük çoğunluğunun oruçlu olmadığını sanırım. Yeryüzü sofralarında henüz, orta sınıf ve küçük burjuva aydınların ekmeklerini bölüşmek istedikleri gecekondu halkıyla köylüler buluşabilmiş değildir. Buna daha zaman olduğu anlaşılıyor. Fakat bu hareket en azından aydınlar arasında yeni bir zihniyet devrimi yaratmaya adaydır. Bu devrim, din olgusuna bakışta kendini gösterecektir. Devrimci ve demokrat aydınlar, bu iftar sofralarını kurarak emekçi dindarlara şu mesajı vermektedirler: “*Şim diye kadar ihmal ettiğim bir şey yapıyorum. Seni anlamaya ve seninle birlik olmaya çalışıyorum. Sen de beni anla.*”

Tanzimat’tan beri aydınların önemli bir kısmı Batı yaşam tarzını kendine rehber edindi. 150 yıldır aydınlar, ülkenin geri kalmasında sorumlu olarak İslamiyet’i gördü. Onunla bağları koparmayı tercih etti. “*İslamiyet’in bastığı yerde ot bitmez*” diye yazan araştırmacılarımız, çan sesinden değil ezan sesinden rahatsızlık duyan eğitimcilerimiz, Müslüman mezarlığına gömülmemesini vasiyet eden yazarlarımız, Hıristiyan dinine girmeyi marifet sayan sanatçılarımız oldu. İlericiliği ve gericiliği bunun üzerinden ifade ettiler. Kaç köşe yazarından

Taksim Direnişinden Neler Öğrendik-5

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Perşembe, 01 Ağustos 2013 07:16 -

Ramazan ayı boyunca ülkenin üzerine kara bir örtü örtüldüğünü okumadık? Böylece laik aydınlarla geniş emekçi yığınları arasında bir duygu uçurumu doğdu. Sosyalist aydınlar da bu bölünmede emekçilerin değil, burjuvaların yanına düştüler. İktidarların serbest seçimlerle belirlenmediği, daha doğrusu halk kesimlerinin iktidardan uzak tutulduğu dönemlerde bir sorun yoktu. Ne zaman ki, herkesin iradesi sandıkta eşit sayıldı, o tarihten beri dindarın iradesi de iktidarın belirlenmesinde rol oynamaya başladı. Bir kısım politikacılar, iktidara gelebilmek için geniş halk kesimlerinin gelenekçi ve dindarlık duygularına hitap etmeye başladılar ve bundan kazançlı çıktılar. Laiklik, politikanın kenarlarına sürüldü.

Yeryüzü sofraları, gerçekte din üzerinden değil, geleneğin olumlu yanları üzerinden kapitalizmi hedef alan bir eylemdir. AKP iktidarının İslamiyet'i sömürü ve dışarıya bağımlılık siyasetinin aleti haline getirmesine bir isyandır. Aynı zamanda İslamcı yeni zenginlerin ekonomik kaynakları ele geçirip şatafatlı hayat sürmelerine karşı sade yaşamayı kutsayan ve milleti buna davet eden bir çağrıdır.

Şimdi bunca sandık yenilgisinden ve emekçileri örgütleme ve harekete geçirme projelerinin başarısızlığından sonra, devrimciler, yoksulların ruh halini anlamaya çalışıyor. Geçen yıl uç vermişti, bu yıl Haziran Direnişi ile iyice açığa çıktı ki, ülkede kendilerine Antikapitalist Müslümanlar diyen bir akımın sözcüleri de vardır. Şimdi iftar sofralarında laikliklerle Müslüman sosyalistler, ülkenin bağımsızlığı, demokrasi ve emeğin hakkının alınması için bir araya geliyor. Yeryüzü sofralarına katılan devrimcilerin dini siyasete alet ettikleri söylenemez. Çünkü bu yer sofralarında bir araya gelenler, birbirlerini aldatmıyorlar. Birbirlerini olduğu gibi kabul ediyorlar.

Farkında mısınız bilmem: AKP iktidarının toplumu muhafazakârlaştırma projelerine rağmen halk arasında dinî hoşgörü yaygınlaşıyor. Örneğin bundan 10-15 yıl öncekinden farklı olarak her şehirde ve hemen her kasabada oruç tutmayanların yemek yiyecekleri mekânlar artıyor. Aslında oruç tutmayanların oranında da bir artış var. İslamlık artık, oruç tutmak, namaz kılmak, başını örtmek, sakal bırakmaktan ibaret bir din olmaktan çok, "insan olmak" yani adaletli davranmak, başkalarını da düşünmek, doğru söylemek, memleketi ve milleti için çalışmak biçiminde anlaşılmaya başlanmıştır. Yeryüzü sofralarında insanları bir araya getiren anlayış da budur. Millî Eğitim Bakanı Avcı'nın da başlangıçta ifade ettiği böyle bir birleşmeyi sağladığı için Başbakan'a ne kadar teşekkür etsek azdır...

"Yeryüzü Sofraları"nın, belediyelerin ve bazı devlet kurumlarının düzenlediği toplu iftar yemeklerinden, hısımların, akraba ve komşuların birbirlerini davet ettikleri iftar yemeklerinden bambaşka anlamı vardır. Bu hareket, şimdiye kadar mezhep ve inançların dikine böldüğü toplumun, sınıf esasına göre enine bir mevzilenmesini anlatıyor. Daha açık bir anlatımla dindar olsun olmasın, halk sınıfları, sistemin sahiplerine karşı birlikte mücadele edebileceklerini

Taksim Direnişinden Neler Öğrendik-5

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.
Perşembe, 01 Ağustos 2013 07:16 -

gösteriyor.

Yaşam tarzına göre değil, sınıf esasına göre... İşin bam teli burasıdır. Yani ancak bu yolla "*kısa çöp uzun çöpten hakkını alacak*"tır. (20.7.2013)